

Csányi Vilmos Ő ott bent

Fejfájásra ébredtem, valami migrénféle lehet. Frontérzékeny vagyok, a reggelem szörnyű lesz. Nemcsak a fejem hasogat, de a lábam, kezem is, valamint szuroksötét van. Ez nem migrén, de akkor mi a fene? Amikor az éjjeliszekrényen lévő kis lámpa kapcsolóját kezdtem tapogatni, és folyton a semmibe nyúltam, belém hasított, hogy persze nem is otthon fekszem, hanem a másolólabor „műtőjében”, és minden a másolás következménye lehet, bár tegnap igyekeztek megnyugtani, hogy a szoftröntgenkezelés rövid, gyors, és nincsenek utóhatásai.

Miért ég akkor mindenem? Ritkán vagyok beteg. Felkelek. Érzem a lábam, de a semmibe lépek, és a kezemmel sem tudok semmilyen szilárd dolgot megérinteni. Mi történhetett? Talán álmodom. Nem szoktam rémálmokkal bajlódni, de itt, a semmiben lebegni elég rettenetes. Próbálok valamiben megkapaszkodni, de csupán hadonászom, és nem lelek fogódzkodót. Érzem, hogy merre van a fön­n és merre a lent. Az viszont furcsa, hogy a levegő megváltozott: tudok lélegezni, de nem érzem, ahogyan a levegő beáramlik a tüdőmbe. Hogyan élhetek levegő nélkül? Megfordulni se tudok, fekvő helyzetben vagyok, de elveszett az ágyam, a párnám, a közvetlen környezetem. Különös, hogy magamat és a végtagjaimat érzem, mindenem megvan, de a világ eltűnt. Ez csupán álom lehet. Valószínűtlen rémálom. Az is furcsa, hogy nem érzem a nyelvemet, sem ízt a számban, és ha ujjaimat összeszorítom, nem érzem őket, szorítok érzetek

nélkül, mintha a semmibe tapogatódnék. Szorongok.

Hosszan gondolkodtam, miként tudom felébreszteni magam. Talán ha háttározottan véget akarok vetni a szörnyű álmoknak, felébredek.

Azt hittem, hirtelen felforr az agyam. Egyszerre kavargott benne minden, Lídia, Krisztián, az egyetem, a mindennapi munkám és ez a gyorsan jött másolás. Mielőtt aláírtam a szerződést, hosszan beszéltek a műveletről, elmagyarázták, mire szolgál. Az egész testemről készül egy különleges röntgenfelvétel, és az idegrendszeri adatokat beviszik egy nagy kapacitású komputerbe, ahol kényelmesen fogják tanulmányozni, ha ott működik. Az eddig készült kópiák ezt nem tették. A másoló módszer vagy a komputerre való átviteli folyamat lehetett a hibás. Most remélik, hogy velem majd sikerül. Rám kacsintott az egyik ember, és mosolyogva megjegyezte, lehet, hogy a maga másolatát még életre is keltjük

egy számítógépben. Mindenki, aki hallotta, nevetett. Én is. Azt hittem, jó vicc.

Eszembe jutott az utolsó mondat is, amit ettől az embertől hallottam. „Nyugodjon meg, minden rendben lesz, holnap ön már előadhat az egyetemen – még jó, hogy az előadást előre elkészítettem –, a felvétel pedig majd a tudományt szolgálja, segítségével az emberi agy szerkezetét igyekszünk megérteni.”

Miért van sötét? Miért nem foglalkozik velem valaki?

Talán én vagyok a másolat? Nem én magam vagyok, csak a kópiám?

Elképesztő, miért éppen én?

Nem akarok itt maradni!

Azt, hogy az agyam neurális térképét lemásolják, és tanulmányozzák, az rendben, az tudomány. Az viszont, hogy „felélesztik”, nyilván rossz vicc. Arról nem volt szó, hogy belőlem másikat hoznak létre, jobban utánaolvashattam volna. De ha ez valamilyen primitív formában lehetséges, mi van a lelkemmel? Azt mégsem lehet másolni. Nem járok

hetente templomba, de hiszek Istenben, és abban, hogy az ember az ő különleges teremtménye. Hogyan is lehetek akkor én egy komputerben, ha tényleg ott vagyok? Mi lett azzal az emberrel, velem, akit másoltak? Lehet, hogy közben meghalt, és most csak én vagyok itt, ebben a sötét semmiben?

Lehet, hogy meghaltam?

Borzasztó. Ilyen a túlvilág?

Hol van Isten? Vagy legalább egy angyala, aki eligazítana.

Talán mégis a másolatváltozat működik. Itt vagyok bent, a komputerben. Fel-foghatatlan.

Mindenkitől és mindentől el vagyok vágva? És ez így is marad? Kiszolgáltatva ennek a kutatócsoportnak? Hogyan lehet, hogy egy másolat, ha már az vagyok, gondolkodik? Ez lehetetlen, kegyetlen dolog, beszélnem kell valakivel, de se nem látok, se nem hallok, se nem tapintok. Ébren vagyok, de bezárva a semmi-be, a világtól távol. Ki kell innen törnöm valahogyan, különben megőrülök!